

läigist aru saanud, et sel sõnal üks tähendus oli, et wana munk seda leidnud oli, mitte aga enam awaldada ei wötnud. Aga Fosker ei tahtnud wärsida, tunni mõistatuse tähendust leidnud. Weel rääkis tema seda illoostre ülemale, kes teda lahkest wästa wötnud oli ja waga ja tark mets olema näitas. See aga wästas, et ka tema teisest kirjast aru ei saada ja andis nöuu, esiteks õnne otsida, kuid a Unsgar seda oli seletanud.

Nenda wöttis siis Fosker ette, oma wara abiga laubaherraaks saada. Ühes Hamburgi laubamajas öppis tema kauplemisi, üüris siis laewa, töi oma wara koopast ära ja asutas Hamburgis lauba-maja. Tema lastis ühe suure laewa ehitada ja töi sellega ise ülemereleid kaupasi loju, mille müümisest tema warandus kasvis. Pea wöös tema mitu laewa wöerale moale saata. Raugetele maa-dese reisis tema ja töi koguni uusi kaupasi maa-ilmra turule. Kõik sigis, mis tema ette wöttis. Tema oli aga ka osav lanpmees, kõige pealt aga üks auus ja Jumala-kartlis inimene. Ei festanud laua, siis sõitsiwaad tema laewad kõikide tulitawate merede peal; saivad suuremad laubamajad nimetatud, siis nimetati ka tema maja. — Nenda oli tema ka õnne leidnud. Aga kas see oli õnn? Ja ees seisnud saatuse juhatus issa weel kui üks mõistmata ja täitmata läks tema ees.

Nüüd tuli suur lassis aeg ilse maade. Luge-mata inimesed suriwad nälgja ja wiletsusesse. Ja mis veel hirmsam oli: lassi, see sole külaline, tuli ida poolt, lautas omad mustad tiiwad üle maade ja üle linnade lahti, ja kõik see määramata õnnetus, mis selle lurmawaimu kannul käib, lan-ges inimeste peale. — Juba aumu oli kõik kaup-lemine ja liikumine takistuses. Ka Foskeri laupadel puundusiwad ostjad. Ainus kaup, mida veel osteti, oli toidu kaup. Foskeri laewad ei seisnud kõll tööta sadamas; kohu kui häda-aeg algas, oli tema neid wilja ja loomi tooma saatnud, aga ei üht olnud veel tagasi tulnud.

Waata, seal nüüd õnnetus oli; oli seal, kõige hirmsamal näul. Leidis tema aga õnne? Ei leidnud. Küll andis tema suuri summasi häda jahutamiseks, aga see ei aitanud palsu; kõige häda kohto ei mõjunud see wara. Haiged ei leidnud arsti ega hoolekandjat, surnud ei leidnud fedagi, les neid oleks matnud. Wiletsus kaswas piiramata. — Ühel ööl nägi Fosker unes: Tema maja ees oli üks surnu maas. Rohkudes joosiwad inimesed mõöda: Mis nel surnuga tegemist oli? Ega sellele enam abi saata wöinud! Temal oli hale meel surnu üle kandis ise surnut oma aida ja suure hinna eest leidis tema mehi, les surnut maha matsiwad.